

Gelsomino răspunde la apel, bagă un gol și se descurcă frumușel

Aceasta e povestea lui Gelsomino, așa cum mi-a istorisit-o chiar el, iar eu ascultând-o pe toată am surzit aproape de tot, deși mi-am înfundat în urechi o jumătate de kilogram de vată. Fiindcă, într-adevăr, glasul lui e atât de strident, încât chiar când vorbește în șoaptă – vorba vine! – îl pot auzi până și pasagerii avioanelor cu reacție la zece mii de metri altitudine deasupra nivelului mării și al capului lui Gelsomino.

Astăzi, a devenit un tenor renumit de la un capăt la altul al globului și poartă un nume de artist răsunător și cam pompos, pe care nu merită să-l amintesc aici, fiindcă l-ați citit probabil de o sută de ori în ziar. Gelsomino e numele lui de copil, și cu numele ăsta o să apară în povestea noastră.

Așadar, a fost odată un băiețel obișnuit, ba chiar poate ceva mai mititel decât ceilalți, dar care de la primele țipete s-a dovedit a avea un glas nemaipomenit.

Când s-a născut, oamenii din satul lui s-au trezit în toiul nopții, crezând că se auzeau sirenele de la fabrici

care-i chemau la lucru: dar era doar Gelsomino care plângea ca să-și încerce vocea, așa cum fac toți copiii abia născuți. Din fericire, învăță repede să doarmă de seara până dimineața, cum fac toți oamenii de treabă, afară de ziarști și de paznicii de noapte. Primul țipăt îl trăgea la ora șapte fix: exact ora la care oamenii doreau să fie treziți ca să meargă la lucru. Așa că sirenele au devenit inutile și au și fost lăsate să ruginească.

Când a împlinit șase ani, Gelsomino s-a dus la școală. Învățătorul făcu apelul și, ajungând la litera *g*, spuse:

— Gelsomino.

— Prezent! răspunse plin de entuziasm noul elev.

Se auzi o explozie, mii de cioburi căzură pe jos: tabla se făcuse țândări.

— Cine a aruncat cu piatra în tablă? întrebă învățătorul, întinzând mâna spre nuielușă.

Niciun răspuns.

— Mai fac o dată apelul, spuse învățătorul.

Și, într-adevăr, reîncepu de la litera a, și la fiecare nume întreba:

— Tu ai aruncat cu piatra?

— Nu eu. Nu eu, răspundeau copiii speriați.

Când ajunse la litera g, Gelsomino se ridică și el în picioare și răspunse sincer:

— Nu eu, domnule...

Dar n-apucă să rostească „învățător“, că geamurile de la fereastră avură aceeași soartă ca și tabla. De data asta învățătorul fusese cu ochii în patru și era sigur că niciunul din cei patruzeci de elevi nu folosise praștia.

— O fi fost cineva de afară, trase el concluzia, unul din ștrengarii care în loc să vină la școală aleargă după cuiburi de păsărele. Dar las' că-l prind eu, îl iau de urechi și-l dau pe mâna poliției.

În dimineața aceea, asta a fost tot. În dimineața următoare, învățătorul făcu din nou apelul și ajunse la numele lui Gelsomino.

— Prezent! răspunse eroul nostru, privind în jur foarte mândru că se află la școală.

Trosc! îi răspunse fereastra. Geamurile, înlocuite de îngrijitorul școlii cu o jumătate de oră înainte, căzuseră țândări în curte.

— Ciudat, spuse învățătorul, catastrofele au loc întotdeauna când ajung la numele tău. Am înțeles, băiete: ai un glas prea strident, un glas care produce în aer un val ca un ciclon. Dacă nu vrem să se

dărâme școala și tot satul, va trebui ca de azi înainte să vorbești în șoaptă. Ai înțeles?

Gelsomino, îmbujorat de rușine și încurcat nevoie mare, încercă să protesteze:

— Dar, domnule învățător, eu n-am făcut nimic!

Trosc! îi răspunse tabla cea nouă, pe care îngrijitorul o luase din magazie chiar în dimineața aceea.

— Uite dovada, conchise învățătorul. Și, văzând că pe fiecare obraz al sărmanului Gelsomino luncău câte două lacrimi enorme, coborî de la catedră, se apropie de băiat și-l mângâie părintește pe creștet:

— Ascultă-mă, fiule: cu un glas ca al tău, te așteaptă mari neplăceri sau un viitor strălucit. Până una-alta, ar fi bine să-l folosești cât mai puțin. De altfel, tăcerea e de aur.

Din ziua aceea, Gelsomino trecu prin chinurile iadului: la școală, ca să nu mai provoace alte incidente, își îndesa o batistă în gură, dar chiar și așa glasul lui răsuna atât de tare, că toți colegii trebuiau să-și astupe urechile. Învățătorul îi puneă cât mai puține întrebări. De altfel, Gelsomino era un elev model, iar învățătorul era incredințat că știe să răspundă la toate. Acasă, după prima pățanie (povestind la masă ce se întâmplase la școală, făcuse țândări douăsprezece pahare), i se interzise cu desăvârșire să mai deschidă gura.

Ca să se răcorească, trebuia să iasă afară și să se ducă hăt, departe de sat: în pădure, la malul lacului,

pe câmp. Când se încredința că e singur și destul de departe de geamurile consătenilor, se lungea pe pământ, cu gura în jos, și se punea pe cântat. După câteva minute, solul dădea în clocot: cârțițe, omizi, furnici, toate animalele care trăiesc pe sub pământ fugeau care-ncoțoro pe kilometri jur-împrejur, crezând că vine un cutremur.

O singură dată uită Gelsomino de prudența obișnuită. Era într-o duminică, iar pe terenul de sport se juca un important meci de fotbal. Gelsomino nu era mare amator, dar încetul cu încetul meciul îl înfierbântă. La un moment dat, echipa din sat, susținută de strigătele înfocate ale suporterilor, trecu la atac. (Eu nu prea știu ce înseamnă „a trece la atac“, fiindcă habar n-am de fotbal: sunt lucruri pe care Gelsomino mi le-a povestit exact cu aceste vorbe, dar voi, dacă citiți gazetele sportive, veți înțelege.)

— Dă-i înainte! Înainte! strigau deci suporterii.

— Înainte! strigă și Gelsomino din toate puterile.

Exact în clipa aceea, extrema stângă dădu o pasă către centrul înaintaș: dar, la jumătatea traiectoriei, văzură toți cum mingea, împinsă de o forță nevăzută, deviază și intră în plasa porții adverse, trecând printre picioarele portarului.

— Gol! strigă mulțimea.

— Ce șut! comentă cineva. Ați văzut ce efect a luat? Calculat la milimetru. Are ăsta un picior de aur!

Gelsomino, liniștindu-se, pricepu însă că o făcuse boacăna. „Nu-ncape îndoială că golul l-am dat eu, se gândi el, cu puterea glasului meu. Trebuie să tac din gură, altfel ce se va alege de meciul ăsta? Ba chiar... ba chiar trebuie să dau un gol și pentru ceilalți, ca să se restabilească egalitatea.“

Și, într-adevăr, după pauză se ivi prilejul. Când fotbaliștii din echipa adversă erau în atac, Gelsomino trase un țipăt care băgă mingea în poarta consătenilor săi. I se rupea inima, se înțelege. Chiar și după atâția ani, povestindu-mi întâmplarea, Gelsomino a adăugat:

— Mai bine mi-aș fi tăiat un deget decât să bag golul ăla, dar trebuia s-o fac.

— Altul în locul tău ar fi făcut totul ca să învingă echipa la care ține.

Altul da, dar nu și Gelsomino: el era drept și cinstit ca apa limpede de izvor. Și așa a crescut până ce a devenit un tânăr, nu foarte înalt, la drept vorbind, ba chiar mai degrabă scund decât înalt, mai degrabă slab decât gras, un tip făcut parcă să poarte acel nume, un omuleț care s-ar fi cocoșat de tot sub povara unui nume mai greu. Nu mai era elev de o bună bucată de vreme, acum era un țăran în toată puterea cuvântului, și așa ar fi rămas și n-ar fi fost de istorisit nicio poveste mai deosebită despre el, dacă n-ar fi avut pățania pe care o veți afla imediat.

